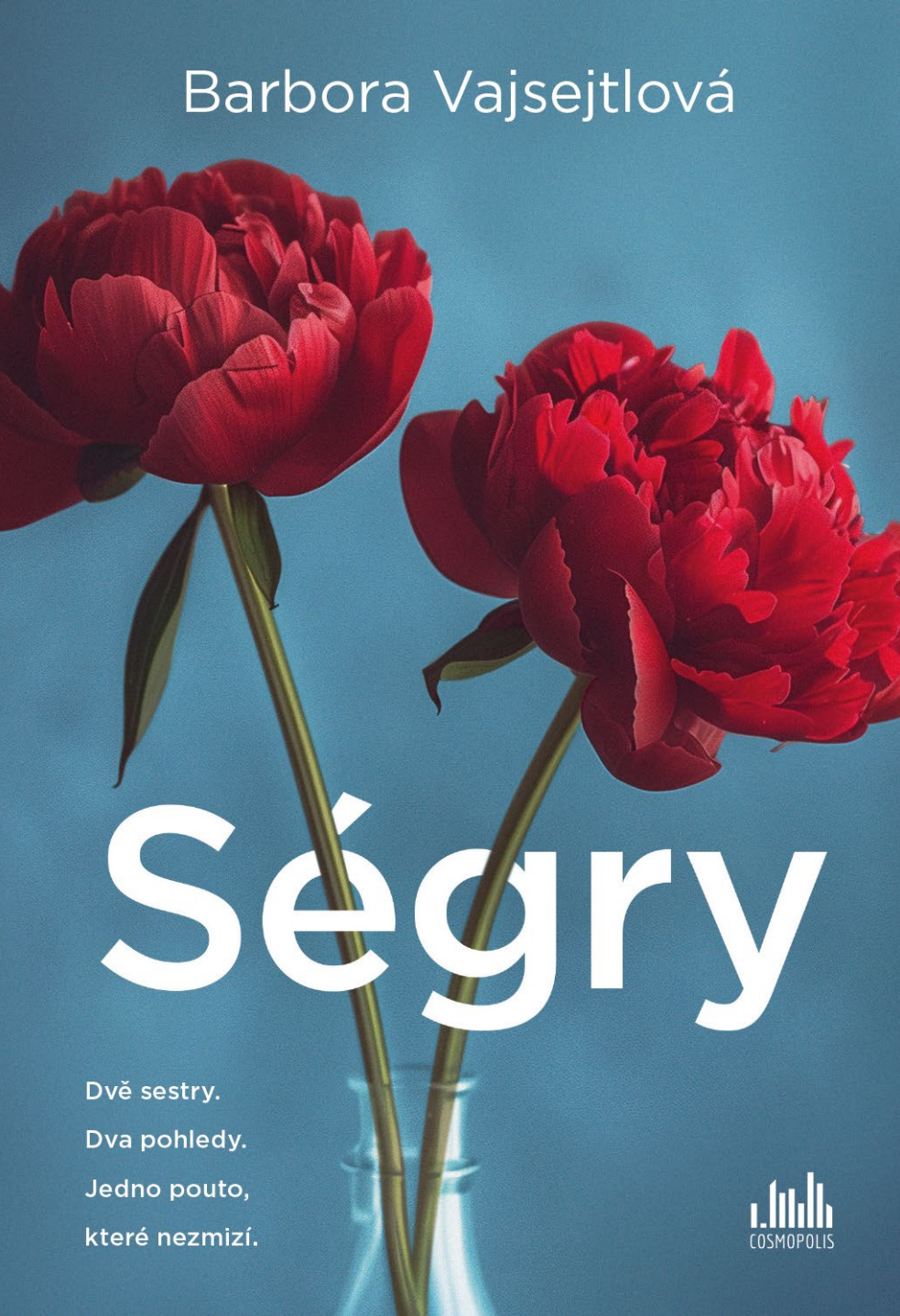
Barbora Vajsejtlová

Ségry

Dvě sestry.
Dva pohledy.
Jedno pouto,
které nezmizí.

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

Barbora Vajsejtlová

Ségry

Líba

Jsem hranatá. Vždycky jsem byla a dá se očekávat, že už se na tom v tomhle životě nic nezmění. Když jdu po ulici za letního dne, kdy můj stín nezkreslují vrstvy oblečení, připomíná moje silueta ze všeho nejvíc krabici. Anebo takového toho schematického hranatého robota, který se kreslí v komiksech pro děti – přirozeně bez té hranaté hlavy.

Nemám zkrátka vůbec žádný pas. Můj trup postrádá ony křivky přesýpacích hodin, které jsou typické pro všechny krásné ženy. Někdy mám pocit, že mi hrudník přechází okamžitě v boky. Že se v ně nenápadně a plíživě slije. Člověk si to ani neuvědomí, ale v jednom okamžiku se dívá na můj hrudník (mimochodem nijak zvlášť obdařený) a v tom dalším už je na úrovni boků, aniž by postřehl jakýkoli přechod nebo předěl.

S postupujícím věkem se u mě navíc začal objevovat sklon k jistému zakulacování se. Pro ženy s mým typem postavy je vlastně štěstí, když začnou přibírat v oblasti zadku, protože se tím jejich silueta zaoblí a získá ženské křivky. Takže je samozřejmé a vlastně nepřekvapivé, že se mi všechen tuk usazuje v oblasti břicha, a nikoli zadku. Výsledkem toho je, že zepředu moje tělo stále připomíná krabici a z profilu potom krabici, do které jste nacpali něco velmi objemného, karton ten tlak nevydržel a vyboulil se směrem ven.

Postavu jsem zdědila po své mámě. Stejně jako barvu očí, dlouhé prsty a předpoklady k tvorbě křečových žil. Táta mi ze své genetické výbavy předal hudební sluch,

absolutně rovné vlasy a ploché nohy. Ty nejhezčí věci, co se daly po mých rodičích zdědit, totiž vyplýtvala už moje starší sestra. Výrazně zelené velké oči (ano, vím, že je to klišé, a je mi to jedno), krásně tvarované rty, dlouhé vlnité vlasy nazlátlého odstínu (zatímco já musím chodit každé dva měsíce na drahý melír, abych alespoň trochu přebila tu myší šeď) – a v neposlední řadě štíhlý pas. O velikosti prsou ani nemluvě.

K dovršení všeho nás naši pojmenovali Libuše a Jarmila.

„Vždycky jsem měla slabost pro staročeský jména," líčila nám jednou máma dojatě. No nevím, naše jména mi vždycky nejvíc ze všeho připomínala socialistické údernice.

„Jarka je hezká a ty jsi zase vtipná," říkával s oblibou můj táta, zatímco jsem se potácela mezi hormonálními a emočními nástrahami dospívání.

Myslel to dobře (asi), ale mému sebevědomí to nijak nepomohlo. Nechtěla jsem být vtipná. Neměla bych vůbec žádný problém s tím být úplně tupá a nepochopit žádný vtip, kdybych místo toho vypadala jako barbína. Smysl pro humor a pohotovost jsou bezva bonusem, když jdete s partou do hospody, ale v okamžiku, kdy toužíte zaujmout roli *femme fatale*, jsou úplně k ničemu. Pro všechny kluky a posléze i muže v našem okolí byla *femme fatale* moje ségra, na mě zbyla role holky odvedle a kámošky do nepohody.

Nenáviděla jsem ji (tu roli, nikoli Jarmilu), ale postupem času jsem ji přijala za vlastní. Protože je pořád lepší být spolehlivou kámoškou a relativně vtipnou společnicí

než nebýt ničím. Dobrá kámoška je přece jenom o úroveň výš než Lenka, se kterou jsem chodila na základku a u níž si nikdo na srazu po patnácti letech nemohl vzpomenout, jak se vlastně jmenuje.

Nicméně když na gymplu začal Honza Kratochvíl z vedlejší třídy, který do té doby hrál hlavní roli v mých veskrze romantických snech, chodit se štíhlou, dlouhonohou Dášou, byla to pro moje sebevědomí rána. S definitivní platností jsem pochopila, že jackpot je rezervován výhradně pro ty krásné… a je úplně jedno, že mají v hlavě seno. Začala jsem na hezké dívky a ženy pohlížet se směsicí fascinovaného obdivu, zvědavosti a nenávisti. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli je pro mě výhodnější stranit se jich, aby pozorovatelům odpadla možnost srovnání, nebo si ohřát ruce nad odlesky jejich krásy.

Mou nejlepší kamarádkou už od školkových dob byla Verunka Šípová, která bydlela přes ulici a jejíž rodiče vlastnili řadovku se světle zelenou fasádou a světle zeleně natřenými vrátky. Verunka měla světle zelenou pleť a objektivně nebyla hezká. To ale nebyl důvod, proč jsem se s ní kamarádila. Kromě toho, že byla hodná a přející, byla jsem hotová z její rodiny – speciálně tatínka.

Pan Šíp byl – a ve svých více než sedmdesáti stále ještě je – prototypem prvorepublikového gentlemana. Mužem, který byl vychován ve víře, že všechny ženy na světě, jakéhokoli věku i vzhledu, včetně těch světle zelených a hranatých, si zaslouží být obdivovány a obletovány. A tuto svou životní filozofii uplatňoval bezezbytku.

„Tobě to, Libuško, dneska mimořádně sluší. Tahle barva ti dělá krásné oči, měla bys ji nosit častěji," lhal, když jsem

si k nim přišla hrát v modrých pytlovitých kraťasech, které nám maminka spíchla podle střihu v Burdě.

Věděla jsem, že kecá, ale bylo mi to fuk. Pod doteky jeho komplimentů mé pochroumané sebevědomí rostlo a rovnalo si pomačkaná křídla jako právě vylíhnutý motýl.

Mimochodem, ty kraťasy jsme měly mít s Jarmilou původně stejné. Jenže ona si nakonec prosadila červenou látku, která jí skvěle podtrhla blonďaté vlasy, a nekompromisně trvala na tom, že šortky musí být výrazně kratší a užší. Já jsem držela pusu a poslušně odkývala všechno, co se na mě navěsilo. Výsledkem toho bylo, že já jsem měla ve volných namodralých kraťasech po kolena nohy jako sloupy, zatímco Jarka v těch svých zářila na kilometr a na ulici na ni pískali kluci.

„Ty, ty ale vypadáš!" pravil upřímně můj táta, když jsem se mu přišla v maminčině krejčovském výtvoru ukázat. Orosily se mi oči, máma káravě pozvedla obočí a táta nechápavě zavrtěl hlavou: „Co zas je? To je přece klasická filmová hláška. To už se tady ani nesmí dělat vtipy, nebo co?"

Smysl pro ironii a sarkasmus měl táta odjakživa nadprůměrně vyvinutý a postupem času jsem tyhle zbraně přijala za vlastní i já. Dokonce bych řekla, že jsem v nich dosáhla značné úrovně.

„Líba, ta má hubu prořízlou. Ta tě utře na počkání," slyšela jsem o sobě jednou říct svého spolužáka.

Nebyl to, přiznejme si, kompliment, který by explicitně zmiňoval mou neodolatelnou přitažlivost, ale lepší než nic.

✷ ✷ ✷

Se svou hranatou a plochou postavou jsem se probila gymplem. Ve čtvrťáku jsem začala chodit s uhrovitým Liborkem ze třídy. Měřil téměř dva metry na výšku, asi pět centimetrů na šířku a kousal si nehty. Při líbání se ke mně musel sklánět, natahoval krk a připomínal mi tím housera. Ani jeden z nás po tom druhém nijak zvlášť netoužil a neustále nad námi visela nevyřčená skutečnost, že jsme na sebe vlastně zbyli.

Když jsem se dostala na ekonomku a Liborek pohořel u přijímaček na práva, rozešli jsme se. Bylo mi to jedno. Přede mnou se otevíral svět poslucháren a kolejí plný zajímavých a překrásných kluků, kteří bezpochyby ocení hloubku mé osobnosti a nebudou se zabývat tak povrchními věcmi, jako je vzhled.

„Tak dobrý. Měj se," pravil Liborek, když jsem mu oznámila, že bychom se už neměli vídat. Vypadal, že se mu ulevilo.

Mimochodem, zdrobnělým a nemužným tvarem jeho jména ho lidé oslovují ještě v jeho čtyřiceti. Zůstal zkrátka uhrovitým Liborkem.

První tři semestry na ekonomce jsem byla v podstatě zklamaná. Atraktivní spolužáky bych sice mohla přehazovat vidlemi, ale kupodivu ani oni si nesedli na zadek z neobjevené Popelky. Navíc jsem při svých propočtech jaksi zapomněla vzít v úvahu, že mi vzroste konkurence nejen v podobě přitažlivých spolužaček, ale i těch chytrých a vtipných, takže jsem zase upadla do svého dlouholetého šedivého podprůměru.

Za ten rok a půl jsem si střihla dva mejdanové úlety, které moje protějšky přičítaly především účinkům alkoholu, ale

to se pletly. Reálným důvodem byla moje vyhladovělost po jakékoli pozornosti a také obava, aby mi v důsledku sexuální absence znovu nedorostla panenská blána.

Ve druháku, na konci ledna, jsem potkala Mirka. Protože k tomu opět došlo na jednom z kolejních mejdanů, předpokládala jsem, že jeho zájem o mě klasicky směřuje k poněkud upocenému sexu, plnému alkoholových výparů a nezbytnému postkoitálnímu pocitu trapnosti. Automaticky jsem předpokládala, že k němu dojde v kumbálu na konci chodby, do kterého se tradičně uchylovaly ty páry, které měly pokoje obsazené nespolupracujícími spolubydlícími. Neměla jsem s tou představou nejmenší problém.

Mirek měl hezké hnědé oči, velmi anglický a velmi suchý smysl pro humor, moc toho nenapovídal, ale vypadal, že ho zajímá všechno, co říkám já. Dvakrát mi došel pro colu s rumem a třikrát se při konverzaci letmo dotknul mojí ruky. Jako předehra to nebylo špatné. Sex by si rozhodně zasloužil.

Překvapivě však ten večer náš kontakt nepřekročil hranice společenské konverzace. Byla jsem z tohoto vývoje poněkud zmatená, a když mě doprovodil před dveře pokoje, aniž se mi pokusil dostat pod tričko, nebo mě alespoň políbit, dosáhlo moje zmatení vrcholu. Vůbec jsem nechápala, o co mu vlastně jde. Přehnal to s pitím tak, že už není ničeho schopný? Je to latentní homosexuál? Nebo mu snad připomínám jeho matku?

Vzhledem k tomu, že jsem byla ochotná a připravená se s ním vyspat, moje ženské sebevědomí utrpělo další citelnou ránu. To už jsem na tom se svým vzhledem tak špatně, že mě kluci nechtějí ani na jednu noc? Když

odešel, dlouho do noci jsem neuspokojivý vývoj situace probírala se svou spolubydlící.

„Vykašli se na něj. Je divnej a nejspíš impotentní," uzavřela nakonec debatu, zívla a otočila se ke zdi.

„Divnej" tedy zcela jistě byl, což se projevilo i tím, že příští den zaklepal na dveře našeho pokoje a pozval mě do kina. Potřebovala jsem ale ještě tři další schůzky, než jsem uvěřila tomu, že mě asi opravdu balí. Ať už za tím bylo cokoli, začali jsme spolu chodit. Postupem času jsem zjistila, že nemluvnost je jednou z jeho klíčových vlastností a impotentní tedy rozhodně není.

„Jen mluv, já tě rád poslouchám," povzbuzoval mě, když jsem si stěžovala, že vedu víceméně monolog. Tak jsem mluvila.

K mému nezměrnému úžasu jsme se vídali další měsíc a pak ještě další a další, až z toho najednou bylo šest let, vlastní garsonka a akvárium s jedinou rybkou bojovnicí, která po většinu svého poměrně krátkého života odmítala vylézt z husté spleti rostlin zasazených na dně akvária.

„Hele, co kdybychom se vzali?" pravil Mirek jednoho večera. Protože tu otázku pronesl jen tak jakoby mimochodem a při sledování televize, nejdřív jsem mu nerozuměla a zareagovala jsem nepříliš bystře: „Cože?"

Protočil oči, zopakoval svou nabídku a já jsem z toho byla tak na větvi, že jsem jen kuňkla: „No tak jo."

Tolik k romantické žádosti o ruku, které se mi dostalo.

Samozřejmě, že jsem souhlasila. I přes absolutní nedostatek smyslu pro romantiku, kterou považoval za zbytečné plýtvání energií a neúčelné rozptylování, byl Mirek

nejlepší chlap, jakého jsem si mohla přát. Klidný, zodpovědný, rovný a stoprocentně spolehlivý. Nedaly se od něj očekávat žádné emoční uragány či vášnivé výlevy, ale vždycky jsem věděla, na čem s ním jsem. Problémy řešil hned a efektivně. Když se rozdával pragmatismus, šel si pro nášup. Ekonom do poslední buňky.

Pamatuju si, že jsem mu jednou, v návalu opilecké upřímnosti, udělala scénu, při které jsem mu vyčítala nedostatek citlivosti:

„Jsi jako pařez!" ječela jsem na něj. „Ty vedle sebe nepotřebuješ ženskou, ale kalkulačku."

V upřímném údivu nadzvedl obočí: „Vždyť jsem pořád stejnej. Takovýho sis mě brala a myslel jsem, že se ti to na mně líbí."

To byl argument, který mě dokonale odzbrojil. Mirek měl naprostou pravdu. Takového jsem si ho brala. Nijak se nezměnil. Jeho emoční netečnost jsem původně považovala za dokonalou protiváhu své vrozené hysterii. Za pevný bod. Těžko jsem mu to teď mohla vyčítat. Připadala jsem si pokořeně, nevděčně a tuhle výčitku jsem zahrabala až na samé dno své osobnosti.

✷ ✷ ✷

V té době už jsme měli třípokojový byt v paneláku a krátce poté první dítě na cestě. Bylo mi permanentně blbě a těhotenské hormony se mnou mlátily ode zdi ke zdi. Přibrala jsem pětadvacet kilo a svá prsa, podepřená obřím břichem, jsem mohla používat místo konferenčního stolku. Cítila jsem se ještě méně přitažlivě než obvykle, což se mi před otěhotněním nezdálo vůbec technicky

možné. Mirkův stoicismus to nijak zásadně nevylepšoval, ale oba jsme dělali, co jsme mohli.

Takže jsem po třiadvacetihodinovém boji porodila nejkrásnější stvoření na světě. Lucii. S očima tak tmavýma, že se na první pohled zdály skoro černé.

Síla citů, které jsem pocítila, když jsem ji poprvé sevřela v náručí, mě skoro porazila. Nikdy předtím jsem nic podobného nezažila a otřepané klišé „síla mateřské lásky" od toho okamžiku získalo konkrétní rozměry a jasné barvy. Mirek o svých pocitech nemluvil, protože on nemluvil nikdy o ničem. Ale předpokládám, že to měl podobně, protože se z něj hned v prvních dnech Lucčina života vyloupl velmi pozorný a trpělivý otec.

Když se teď společně díváme na videa z té doby (speciálně kvůli tomu jsme si koupili malou kameru), obvykle se mi orosí oči, když sleduju, jak něžně ji Mirek vodí za ručičky a učí ji dělat první krůčky. Moje rodina se na tyto záchvaty sentimentu dívá s pobavenou shovívavostí a oba dva puberťáci, kterým děláme rodiče, protáčí oči.

Znovu jsem totiž otěhotněla dřív, než byl Lucince rok. Nebylo to úplně v plánu, ale když jsme vstřebali první překvapení, byli jsme nakonec rádi. Alespoň si spolu děti budou moct hrát, když si budou věkem blízké.

„… a stejně jsme chtěli dvě děti, ne? Jen bude potřeba předělat dětský pokoj," pravil Mirek svým dokonale praktickým způsobem a tím to pro něj bylo hotové. Měla jsem strach, jestli a jak to všechno zvládnu, ale mimino to ze mě asi cítilo, protože Péťa byl výjimečně hodným dítětem. Brečel pouze, když k tomu měl dobrý důvod. A to nebylo příliš často.

Po většinu času se usmíval a opravdu se dokázal spolu se starší sestrou zabavit hodiny při společných hrách.

Moje druhé těhotenství se částečně překrývalo s těhotenstvím Jarmily, která se mezitím stihla vdát za vysokého, tmavovlasého hezouna Pavla. Dost namachrovaného a patřičně sebestředného. Jarmila otěhotněla tři měsíce po mně – a to bylo mimochodem další sesterské srovnání, které jsem na plné čáře prohrála. Zatímco já jsem před sebou valila obří břicho, otékaly mi nohy a znásobil se počet brad, Jarmila zůstala modelkovsky štíhlá a její těhotenské bříško vypadalo tak fotogenicky, až mě to skoro uráželo.

Samozřejmě jí také vůbec nebylo špatně, takže jsem vedle ní působila jako tlustá a otravná sebelítostnice. Anetu porodila za necelé tři hodiny a z porodnice si kromě načančaného mimina odnášela obrovskou kytici a necelé kilo navíc. Pavel ji vyfotil při odjezdu domů, jak stojí na chodníku v modrých elegantních šatech, nalíčená, načesaná, v náručí drží malou Anetku a šťastně se usmívá do objektivu. Vypadala jako celebrita z titulní stránky lifestylového magazínu a Pavel se o fotku své krásné ženy samozřejmě okamžitě podělil nejen s celým příbuzenstvem, ale sdílel ji i na všech sociálních sítích. Nemohla jsem se zbavit dojmu, že jde z jeho strany především o pozérský výkřik: „Podívejte se, co jsem ulovil!“ Nicméně naši mají tu fotku za sklem na poličce v obýváku dodnes.

✷ ✷ ✷

Teď už je Lucii skoro čtrnáct let a Petrovi o rok méně. S oběma intenzivně cloumá puberta, což se projevuje

nejen aknózní pletí, ale i tím, že striktně vyžadují, abych je oslovovala nezdrobnělou verzí jejich jmen.

„Prosím tě, nedělej z takový banality drama. Přece se jmenujou Lucie a Petr, ne? Tak co je za problém?“ odmávl mě Mirek, když jsem si postěžovala, že Lucinka a Péťa už neexistují. On sám jim tak nikdy neříkal a už jako miminka pro něj byli zkrátka Lucie a Petr. Nepochybně měl pravdu a byla to banalita. O to větší jsem měla vztek na tu jeho logiku a důslednou povznesenost.

Zřetelně jsem cítila, že ani po čtrnácti letech jsem nedokázala přestřihnout pupeční šňůru, která mě k nim poutala. Ačkoli jsem se nikdy nepovažovala za militantní matku, těžiště mých dnů se jednoznačně přesunulo směrem k dětem. Ony byly moje pýcha, můj největší životní úspěch. Udivenýma a stále nevěřícíma očima jsem sledovala, jak se z těch ubrečených mrňousů stávají svébytné osobnosti, podobně jako když rozloupnete skořápku ořechu.

Navíc jsem pořád nemohla uvěřit tomu, že zrovna já, se svým myším a podprůměrným vzhledem, jsem porodila něco tak nádherného. Vynahrazovali mi vřelost, kterou jsem marně hledala u Mirka. Pro ně jsem byla ta nejkrásnější i s odrostlou barvou, nevytrhaným obočím a hranatou postavou. Oni si se mnou s radostí povídali celé hodiny. Vyprávěli mi, co zažili, co je trápí, co jim dělá radost, a předávali mi banality i zásadní věci ze svých životů. S nimi jsem se mohla mazlit a objímat tak dlouho a často, jak jsem jen chtěla.

Dokonale pragmatický muž je sice neotřesitelným pilířem v krizových situacích, ale při zvyšování ženského sebevědomí už to taková výhra není.

„Ty jsi taková moje selka s poctivou základnou," řekl mi jednou u večeře, když jsem do sebe házela už druhý talíř těstovin, a popleskal mě po širokých zádech. Napůl rozžvýkané sousto mi uvízlo v krku a těstoviny se změnily v piliny.

„Cože?" zeptala jsem se výhružně. Doufajíc, že jsem se přeslechla.

„Že jsi kus ženský. Ale to je dobře, čím víc tě je, tím líp," objasnil bezelstně a odvalil se na pohovku.

V očích mě začaly pálit slzy. Kradmo jsem ho pozorovala, jak bezstarostně obrací stránky novin. Vůbec ho nenapadlo, že by mě jeho poznámka mohla urazit. Co hůř; měla jsem podezření, že ji dokonce považoval za lichotku.

Myslím, že právě v tom okamžiku mi konečně došlo, že jsem se vdala za kopii svého vlastního otce. Stoprocentně spolehlivého, zodpovědného, dobrosrdečného, nicméně sociálně debilního. Že od něj nikdy neuslyším, že jsem nádherná, že ho nesmírně přitahuju a že nikdy nepotkal žádnou, jako jsem já. Ne proto, že bych se mu snad nelíbila, ale protože je to pro něj naprosto podružný faktor, o kterém vůbec nemá cenu se zmiňovat. Celý život jsem toužebně vzhlížela k pozornému gentlemanovi panu Šípovi a skončila jsem vedle někoho, kdo mě nazve selkou a pak sebou spokojeně kecne na gauč.

Dokud byly děti malé, nebyl tento Mirkův povahový rys tak nápadný, protože jsem si vystačila s pozorností Lucky a Péti, ale s postupující pubertou se mi stále více vzdalují. Každý den mě potřebují o kousek méně. Každý den udělají další krok do svého vlastního světa.

Verunka Šípová, která se vdávala ještě dřív než já a se svým pozorným a gentlemanským mužem má tři děti v různých stádiích dospívání, tvrdí, že od určitého věku se to zlomí. Že ke konci dospívání, až se jim všechny hormony usadí na své místo, přestanou děti považovat náklonnost k rodičům za tělesnou vadu, a dokonce ji začnou znovu projevovat. Jenže konec jejich dospívání je ještě daleko a prakticky jediný rodičovský kontakt, který jsou teď ochotné snášet, je šťouchnutí rameny, když se v ranním chvatu míjíme ve dveřích koupelny.

Objektivně mi nechybí nic – jsme zajištění, zdraví, neřešíme žádné velké problémy, žijeme tedy spokojený život. Subjektivně mi toho chybí spousta. Ale nikdo se mě na to neptá, tak o tom nemluvím. Alespoň ne moc často.

✷ ✷ ✷

A pak je tu samozřejmě ta záležitost se zaměstnáním. Zatímco Mirek posledních jedenáct let pracuje ve stejné společnosti a je tam nesmírně spokojený, firma, kde jsem byla zaměstnána já, zkrachovala, zatímco jsem byla na mateřské dovolené. Ne že by mě to tam nějak extrémně bavilo, ale stejně to mou nevalnou sebedůvěrou otřáslo. O to víc, že jsem po skoro čtyřech letech strávených doma nemohla najít žádnou pořádnou práci.

Nakonec jsem ze zoufalství zakotvila ve firmě, která se zabývá sanitární keramikou. Nic o sanitární keramice nevím, nikdy mě sanitární keramika nezajímala, takže je víc než symbolické, že má kariéra skončila prodejem záchodů a umyvadel. A ano, máme také bidety.

Moje pozice je na webových stránkách firmy honosně pojmenovaná jako „Back-office manager“, ale reálně jsem prostě „ženská přes papíry“. Vyřizuju faktury, komunikuju s dodavateli, běhám na poštu a tlachám s kolegy, kteří jsou na firemním webu uvedeni jako „odborní prodejci“ (ve skutečnosti je to kdokoli, kdo dokáže pojmenovat barvu umyvadla). Objektivně musím uznat, že se nepředřu, ale na konverzační otázku: „A kde ty vlastně pracuješ?“ dost nerada odpovídám. Když jsem dělala přijímačky na vysokou, představovala jsem si svou kariéru dramaticky jinak.

„Tak dej výpověď a najdi si něco lepšího,“ odvětil Mirek, když jsem si mu stěžovala.

„To není tak jednoduchý. Víš, že jsem to zkoušela, ale najít něco s rozumnou pracovní dobou, za rozumný peníze a s mojí praxí není možný.“

„V tom případě to nemá cenu řešit. Není efektivní ztrácet energii pro něco, co nechceš nebo nemůžeš změnit,“ odfrkl si můj manžel a nechal mě napospas sebelítosti.

Měl pravdu, ale já tu svou měla také.

A tak se každé ráno obléknu v naší koupelně před zrcadlem, které má v pravém rohu malou prasklinku od té doby, co Péťa hodil po Lucce gumovým míčkem, a vyrazím do práce. Už dlouho se líčím jen velmi decentně – jak se na matku dvou dospívajících dětí s nevšímavým manželem sluší. Ještě poté, co se mi narodila Lucka, jsem věnovala velkou pozornost oblékání a snažila jsem se vybírat si takové šaty, které mi byly schopné přičarovat alespoň zdánlivé křivky a nevypadala jsem v nich tolik bezpohlavně. Ale postupem času se tahle moje snaha

rozpustila pod nánosem každodenních povinností. Do skříně sahám prakticky naslepo, a když si vylosuju příliš šílenou kombinaci, mnohem častěji mě zarazí káravě nadzvednuté obočí mé dcery než vlastní soudnost či dobrý vkus.

Alespoň že mám kancelář sama pro sebe.

Jarmila

Když mi Pavel řekl, že by bylo nejlepší, abychom se rozvedli, myslela jsem, že je to vtip. Byly to necelé dva týdny poté, co jsme se vrátili z rodinné dovolené v Chorvatsku. Měla jsem pocit, že jsme si to docela užili. Tedy minimálně já s Anetou.

Bydleli jsme u malé kamenité pláže lemované borovicemi, které pronikavě voněly. Z balkónu našeho apartmánu byl výhled na moře, které bylo sice plné ježků, ale s gumovými botami se to dalo. Když jsem to ubytování na jaře vybírala, představovala jsem si, jak budeme s Pavlem večer sedět na tom balkónu, pít místní víno a povídat si.

Pro červené víno jsme si sice každý den zašli na maličký trh ve vsi (Aneta si tam pravidelně vyškemrala buď šťavnaté broskve, nebo citrónovou zmrzlinu), ale společně jsme si ho nevypili ani jednou. Pavel prohlásil, že je mu venku zima nebo že od moře fouká vítr, případně že ho žerou komáři, rozvalil se na proleželé pohovce v apartmánu a koukal na nějaká videa na mobilu. Tak jsem každý večer seděla na balkóně sama, četla jsem si nebo jen poslouchala, jak šumí moře.

Ale jinak mi ta dovolená připadala standardní. Moc jsme spolu s Pavlem nemluvili, párkrát jsme se chytli, ale nic, co by se vymykalo našemu dlouhodobému rozpoložení. A samozřejmě nic z toho nikdy neproběhlo před Anetou. Na to jsme si dávali velký pozor. Oba jsme byli přesvědčení o tom, že rodiče by si neměli své problémy řešit před dětmi.

To také byla jedna z mála věcí, na které jsme se shodli.

Před Anetou jsme se tedy nikdy nehádali. Na druhou stranu to nebylo nijak zvlášť těžké, protože jsme se postupem času hádali čím dál tím méně. Kdysi jsem četla v časopise rozhovor s nějakým psychologem, který tvrdil, že skutečnost, že se partneři nehádají, nemusí nutně znamenat, že je jejich soužití bezproblémové, ale klidně může být důkazem toho, že už jsou si zcela lhostejní. Později jsem si na to mnohokrát vzpomněla.

Nakonec to byla asi pravda. Zřejmě jsme si s Pavlem fakt začali být lhostejní. Alespoň jsem si to myslela. Když mi ale oznámil, že bychom se měli rozvést, měla jsem pocit, jako by mě zevnitř sevřela ledová pěst. Ten mráz se šířil ve vlnách a lomcoval se mnou, až pohltil celé moje tělo.

Pavel s tou zprávou počkal až po večeři (udělala jsem tenkrát těstoviny s houbovou omáčkou a od té doby se mi zvedá žaludek i z žampionové pizzy) a až Aneta usne. Rodiče by přece své problémy nikdy neměli řešit před dětmi.

„To nemyslíš vážně!“ zněla moje první reakce.

Pavel se zatvářil, jako že něco podobného čekal, a klidně zopakoval: „Jsem si jistej, že rozvod bude nejlepším řešením.“

„Ale proč?! Proboha proč?!“

Konec ukázky